

Prostě jen poslouchají tátu

Introit: Psalms 119:1 Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem. Ti podlosti nepáchají, jeho cestami se berou.

1. čtení: Dt 6,4-15

Kázání: Jer 35,1-19

Bratři a sestry,
máme v Bibli příběhy a svědectví o víře jako o neuvěřitelné odvaze. A rádi čteme a společně s těmi postavami prožíváme to dobrodružství víry, když je potřeba, aby se slabší postavil silnějšímu, aby David necouvl před Goliášem ale v Důvěře v Pána Boha šel a aspoň to zkusil. Když je potřeba, aby Gedeon šel se třema stovkama proti deseti tisícům. Když je potřeba, aby tři kluci ukázali světovládnému králi, že je jenom králík a oni se mu klanět nebudou, i když pak za to skončí v ohnivé peci. Když je potřeba, aby se sám Bůh stal člověkem a postavil se přesile všeho toho hnusného lidského. A zaplatil to životem. Máme ty příběhy rádi. Sami se ale do podobné situace možná nikdy nedostaneme, snad. Většinou nežijeme svoje příběhy víry jako král David, jako proroci nebo jako Ježíš.

Jsou jiné ty naše příběhy. Většinou řešíme mnohem menší dramata. Dramata víry při nákupu v samošce, při jednání s učitelkou svých dětí, při tom, když se holt musíme domluvit se sousedy, kteří nějak nemají pochopení, při řešni manželských neshod. Takové ty jakoby hlouposti, ve kterých máme být věrní křesťané, které ale dokážou zkazit den nebo i týden. Někdy ho dokážou prozářit. Většina toho, co žijeme, jsou obyčejné příběhy.

Proto mě v Bibli fascinují ti obyčejní nehrdinové. Taková ti lidé, co prostě jenom žijí svoje životy. Jako Rekabejci. Ale jako vlastně žádný náš život není úplně obyčejný a normální, ani Rekabejci nebyli. Jak jsme o nich četli, oni prostě nepili víno. Taky si nestavěli domy, bydleli ve stanech. Nevlastnili ani si nepronajímali pozemky. Nebyli bohatí. Co by taky dělali s penězi, když si za ně vlastně neměli co koupit. Jediné, co mě napadá, že mohli dělat, bylo, že měli stáda. Měli ovce a kozy a kočovali s nimi. Už tehdy dělali něco, co nebylo normální. Normální bylo postavit si baráček, obdělávat políčko a okopávat zahrádku. Chodit na nákupy. Zopatřovat se. A kašlat na Pána Boha.

Dobře, byli divní. Ono v neděli ráno vstávat a jít do kostela, i to je dnes divné. Ale co je na těch Rekabejcích důležité? Proč to dělali. Proč žili jiný život, než ti ostatní normální? Přece není nic špatného na tom mít dům a zahradu a pole, na kterém člověk poctivě pracuje a dobývá svůj chléb. Tak proč oni ne? Proč přežívali díky něčemu tak špinavému, jako je pasení ovcí? A něčemu, co je o tolik nestabilnější než pěstování na poli? Proč? Víte, co odpověděli ti Rekabejci? "Protože nám to řekl táta". A tomu to zas řekl jeho táta. A ten zas poslouchal svého tátu. Oni takhle žili už 250 let. A vážně, v té jejich odpovědi není ani slovo o Pánu Bohu. Nic o Božím zákoně. Oni tím ani Pánu Bohu nesloužili. Že by učinili nějaký slib před Bohem a ten pak plnili a tak mu zajímavým způsobem sloužili. Ne. Oni prostě jenom poslouchali to, co je učil jejich táta. "Děcka, vy si nebudete kupovat pozemky ani zahrádky, nebudete si ani stavět domy a bydlet v nich. Budete bydlet ve stanech. Tak jako já a můj táta a před tím děda a praděda. A nebudete pít víno." Proč ne? Vždyť víno je dobré a zdravé. A člověk nemusí být zrovna alkoholik. A v tom dnešním příběhu je to ještě okatější. Přejde za nimi Boží prorok. A oni ho uznávají jako Božího proroka. Tehdy skoro jediní oni. Řekne jim: pojd'te se mnou do chrámu, do domu Božího. Oni jdou. Řekne jim z Božího pověření: napijte se zde v Božím domě vína. Oni řeknou: Ne. To my neděláme. Ani na Boží příkaz ne. Táta nám říkal, že nemáme pít víno a tak to neděláme. Ať si s náma udělá Bůh co chce, my pít víno prostě nebudeme. My tohle neděláme. A na tom přece není nic špatného.

A vskutku není. Na těch jejich zvycích, i když byli už tehdy zvláštní, nebylo nic špatného. Ten jejich předek Jónadab, syn Rekábův, věřil Pánu Bohu a svým potomkům nepřikázal nic, co by se víře protivilo. A oni pak prostě jenom poslouchali tátu. To je všechno.

A mě napadá, že to je přesně ono. To strašlivě důležité. I v životě víry. Poslušnost. To dnes skoro sprosté slovo, pokud se jedná o dospělého člověka. Protože to už každý větrí manipulaci a vymývání mozku. Poslouchej, slepě poslouchej, sám nepřemýšlej, buď jako ovce. Zařad' se. A dávej peníze. Ale o to přece u těch Rekábejců vůbec nešlo. I když pásli ovce, sami ovce rozhodně nebyli. Nezařadili se, nešli s davem, nenechali si vymýt mozek. Prostě jenom poslušně dodržovali několik příkázání, která je naučil jejich táta. A na těch příkázáních nebylo nic špatného. Právě naopak.

No, podobně jsme na tom my. Taky máme pár příkázání. Vlastně stačí těch deset, těch deset Božích příkázání. Nebudeš mít jiného Boha, nebudeš se ničemu jinému klanět, sedmý den nepracuj ale odpočívej, cti mámu a tátu, nezabíjej, nekraď, nepodváděj manželku nebo manžela, nepomlouvej, nedychti po tom, co má někdo jiný. A pokud člověk nějak víc porozumí tomu, co říkal Ježíš, tak vlastně stačí ta dvě příkázání. Miluj Pána Boha a miluj bližního. Nic víc. Tohle úplně stačí. Jen si to pamatuj a dodržuj to. A když přijde někdo, abys to porušil, tak prostě řekni: Ne. Já su křesťan a tohle my neděláme.

Samozřejmě, že to není všechno. Víra a život víry je mnohem, mnohem hlubší a barevnější. Má taky svůj filosofický rozměr, svůj mystický rozměr, taky svůj rozměr důvěry a radosti. Je to vztah k tomu, který nás nekonečně přesahuje, který je hlubinou naší hlubiny. Ano, to všechno ve víře je. Jenže člověk ve vší té existenciálnosti a vztahovosti někdy zapomene na to obyčejné. Že prostě součástí víry je taky to, že nebudu podvádět ani krást. Ani jezdit v šalině načerno. Že prostě zůstanu věrným manželem, věrnou manželkou. Jo, taky to, že v neděli nebudu pracovat, že půjdu do kostela. A už tohle samo osobě je přece hrozná alternativa k životu dneska normálnímu. A už tohle je svědectví lidem o Pánu Bohu.

Ono totiž i u těch Rekábejců právě o to svědectví jde. Ten dnešní příběh, který jsme četli se odehrál v hodně napjaté době. Nic nebylo jisté, za dveřma stálo babylonské vojsko, které mělo v plánu celou zemi Izraelskou srovnat se zemí. Všechno bylo nahnuté a nejisté. A Rekábejci stejně nepili víno, nestavěli domy, nezajišťovali se. Poslouchali tátu. Poslyšte, jak ten dnešní text z bible pokračuje: Jer 35,12-19

A najednou, ve chvíli zmatku a bouře je tahle Rekábejská poslušnost to strašně, strašně moc důležité. Najednou je to svědectví všem lidem o Pánu Bohu. A nejde o žádné hrdinství, o žádný veliký příběh. Někdo jen prostě poslouchá tátu a dělá to, co je dobré. I když se blíží konec, i když to nevypadá, že by za to sklidil nějakou odměnu, že by ho někdo pochválil. Nějak podobně to prý řekl i Martin Luther: I kdybych věděl, že zítra nastane konec světa, půjdu a ještě dneska zasadím strom.

Ani dneska tady v české kotlině, děj se co děj, není k víře potřeba kdovíjaké ho hrdinství. Stačí prostě jen poslouchat Pána Boha. A možná ani v tom svědectví ostatním lidem o Pánu Bohu není potřeba kdovíjakých akcí. Ono většinou stačí poslouchat to desatero. A až přijde bouře, bude tahle poslušnost hrozně hrozně moc důležitá.

Pane Bože, děkujeme, že život s Tebou není o poslouchání příkazů. Děkujeme za společenství, za modlitbu, za písně, děkujeme za radost, za hlubiny víry. Ale prosíme, dej nám i tu Rekábejskou poslušnost tomu, co je dobré a pravdivé. Amen